

5. min. Sct. Georg 9. jan. 2018 v. Hanne Juul-Dam 4. gilde

"Vi er 6 tilbage i mit gilde, og vi gir ikke op. Vi nedlægger ikke gildet!"

Sådan stod der i en julehilsen sendt til mig pr. e-mail. Afsenderen var Birgit Barfod Christiansen, min gamle spejderkammerat fra Haderslev. Hendes far, Thorkild, og hendes mor, Gerda, var begge meget aktive i gilderne her i Haderslev for en del år siden. Birgit blev blind som 30-årig og er hårdt ramt af gigt. Men hun lever et godt og aktivt liv bl.a. takket være en ordning, man kan være heldig at have i Århus kommune, nemlig en personlig hjælper en stor del af døgnet. - Da jeg talte med Birgit mellem jul og nytår og drilagtigt spurgte, om de mon holdt nytårsgildehal i hendes gilde, lo hun højt og spurgte så til, hvor mange vi er i mit gilde. Og da jeg svarede 24 udbrød hun: *"Hvor sejt! Jeg kommer og besøger jer!"* Birgits ord vil jeg have i tankerne, når vi i gilderne i Haderslev taler om, at vi bliver færre og færre og at "vi må gøre noget". *"Jeg tror, vi skal nyde nuet, at vi er 24 - - og ikke bekymre os."*

Nu fik jeg startet på mine 5 min. Så langt, så godt!

Jeg har utallige gange igennem de seneste uger spurgt mig selv: *"Hvad har du lyst til at sige til dine gildebrødre her ved indgangen til et nyt år?"*

Jeg har tænkt meget over det. Og har indimellem fortrudt, at jeg frivilligt havde påtaget mig opgaven.

Jeg har ligget delvist underdrejet i mere end 1 år på grund af sygdom. Nu er jeg på vingerne igen, vil gerne flyve hurtigt over til jer fra Sjælland, har lidt stækkede vinger, men har **mod** på at være med i gildet igen.

Jeg har her ved årsskiftet været ekstra opmærksom på, hvad andre har haft lyst til at udtrykke af ønsker eller stille af spørgsmål.

Vi har sikkert alle lyttet til Dronningens kloge og menneskelige nytårstale, hvori hun blandt andre gode ting sagde, at hun ville opfordre os til at lave noget unyttigt. Vi har lyttet til statsministerens nytårstale, og måske hørte nogle af jer Nytårsaften

biskop Ole Wiig Poulsen fra Århus Domkirke. Han indledte med at spørge: "Har vi overhovedet modet til at gå ind i det nye år, sådan som situationen ser ud i verden.?" Han talte varmt for, at vi skulle se på **det** i vort liv, som vi kunne **overskue**, på vores familie, på vore nære venner og den hjælp **vi** kan yde i det små **til** andre.

Lise Nørgård fyldte 100 år i det forgangne år. (Det gjorde min gamle moster også, skulle jeg hilse at sige). Lise Nørgård var på TV og blev spurgt, hvad hun syntes havde været vigtigst i hendes liv. Hun nævnte sin familie og sine nærmeste venner.

På TV, i radio og i dagspressen har **tab**, det at miste, været sat i fokus. Mange kendte og mindre kendte har sagt og skrevet om deres tab, og der er kommet råd og anvisninger på, hvordan man selv kan tackle dødsfald og hvordan man hjælper andre, der har mistet.

Der har f.eks. været udsendelser fra hospice, hvor man har fulgt alvorligt syge i deres sidste tid. Og for nylig kunne jeg læse uddrag af en bog, hvori en kvinde har samlet udpluk af de samtaler, hun har haft med beboerne på hospice. Bl.a. havde hun spurgt, hvad de døende fortryder mest. Og særligt 5 fortrydelser gik igen:

1. Jeg ville ønske, at jeg havde haft modet til at leve et liv, hvor jeg var mere tro mod mig selv
2. Jeg ville ønske, at jeg ikke havde arbejdet så meget
3. Jeg ville ønske, at jeg havde haft modet til at udtrykke mine følelser
4. Jeg ville ønske, at jeg havde holdt kontakten med mine venner
5. Jeg ville ønske, at jeg havde tilladt mig selv at være mere lykkelig

I tråd med alt det foregående, vil jeg være så ubeskyldig at fortælle lidt om, hvordan jeg i 2011 foretog en handling, så jeg kunne være mere tro mod mig selv., så jeg kunne **holde** kontakten med mine venner og mine afdøde forældres venner, og så jeg kunne tillade mig selv **at være mere lykkelig**. Hør blot: